

Toti Soler al pàrquing

Sergi Pàmies, La Vanguardia 17/06/2022

És un ritual, gairebé una tradició. Cada vegada que m'assabento que Toti Soler treu disc nou, surto de casa, camino fins a Disco 100, la botiga del carrer Escorial que resisteix dignament la gregària *spotifytzació* del món, pago (no arriba a 14 euros) i me l'emporto amb la satisfacció de gaudir de l'objecte i allargar una d'aquestes relacions de fidelitat que no exigeixen ni sacrifici ni compromís. Amb el disc a la butxaca, observo el paisatge amb un altre estat d'ànim, anticipant el plaer d'escoltar-lo d'aquí a una estona. Al número 15 del carrer Lleialtat, em diverteix ensopegar amb un cartell que descriu el moment moral i cívic que viu Barcelona: "Gràcies per NO deixar que el teu gos pixi a la façana".

Quan arribo a casa, poso el disc, sec al sofà, però resulta que el reproductor de CD no funciona. Pateixo mig atac de pànic i ràbia fins que se m'acut una possible solució: refugiar-me al cotxe de la meva exdona (que viu a prop) i aprofitar el reproductor del cotxe, que sona prou bé. Aleshores apareix el dubte: ¿l'he d'escoltar dins del pàrquing, aturat, o en moviment, voltant per una ciutat que, a quarts de set de la tarda, no és precisament el sùmmum de la tranquil·litat? De moment, em quedo al pàrquing, premo el *play* i deixo que soni.

Soler ja no ha de donar explicacions i es limita a fer el que ha fet sempre: el que li dona la gana

El disc es diu *Fill de la fortuna*. També és el títol d'una cançó d'origen finès i gitano i que canta el seu net Marc. És el disc número 37 i a aquestes altures Soler ja no ha de donar explicacions i es limita a fer el que ha fet sempre: el que li dona la gana. Enregistra les cançons a l'estudi de casa, a Palau-sator. Les va perfeccionant, de vegades les il·lustra amb el cant dels ocells de la zona o l'acompanyament dels seus nets. O busca veus femenines de textura transparent i timbre nítid (res de l'encant rogallós i esquerdat de veus fumadores o macerades en licor) que li permeten compondre i interpretar un model de cançó clàssica i, per tant, atemporalment actual.

Les veus d'aquest disc són Gemma Humet, Mireia Vives, Sandra Bonillo i Rosa Mateu, que desconcerta els que tenim prejudicis amb una versió del *Som i serem* (gent catalana, s'entén) que, fora del context patriòtic, obre noves perspectives. Tenir un criteri, un estil i una manera pròpia de veure el món és això: depurar els orígens clàssics de la família, assumir les paternitats adoptades de Bach, Miles Davis, Diego del Gastor o Ovidi Montllor, cultivar la creativitat i, a través de la guitarra, l'orgull —exigent fins a la insatisfacció— de fer un disc en què la llibertat s'expressa amb temes de bellesa irrefutable. Com *La Muixaranga*, *Eterna joventut*, *Excessiva mel* o *Una gota de llum* i experiments feliços, com una versió del *Som* de Raimon. Després d'una segona escolta, aquest cop circulant, torno al pàrquing i encara que em sento una mica culpable d'haver contribuït a l'emissió de gasos contaminants, sé que la causa —escoltar *Fills de la fortuna* — era noble.